

En fotsoldat

– Det urettferdige fikk et navn da jeg møtte nyfeminismen. Det skulle være like bra å være kvinne som å være mann! Som sekretær ble det raskt klart hva jeg ikke ville gjøre her i livet. Min vei ble høyere studier og en jobb i NRK.

Kari Søm Linjordet rundt 30 år gammel.

Jeg er født i 1943 og oppvokst i Torpo i Hallingdal som ligger i Ål kommune. Det vil si, jeg vokste opp på en kombinert husmor- og jordbruksskole, hvor min far var håndverkslærer og min mor rektor på husmorskolen. Hun var født 1903 og var yrkeskvinne til hun var 67. Hun sa bestandig til min søster og meg at det viktigste av alt var at vi fikk oss en utdannelse slik at vi kunne forsørge oss selv.

Fakta: Om forfatteren Kari Søm Linjordet

Kari Søm Linjordet er født i 1943. Hun er cand. filol. med fransk hovedfag og engelsk og historie som tilleggsfag. Hun arbeidet som sendeleider i NRK/P2 fra 1975 til 2013. Kari har også arbeidet som lærer og som sekretær. Hun var med i Nyfeministene fra begynnelsen i 1971.

Fortellingen er en del av prosjektet Nyfeminister forteller med personlige historier av kvinner som gikk inn i nyfeministbevegelsen på 1970-tallet.

Nyfeminister forteller er et samarbeid mellom Rita Bjørnulf, Tonje Kolle, Kirsten Waarli og Margrete Wiig.

Kontakt: nyfeministene@gmail.com

Da jeg var liten, ville jeg være gutt, fordi gutter kunne utfolde seg mer. Men så kom Pippi Langstrømpe, og hun «reddet» meg. Jeg fikk alle bøkene om henne da jeg var syv år. Og jeg synes Astrid Lindgren har gjort mye for kvinnesaken, som så mange andre, selvfølgelig.

Kontordagen

Jeg dro hjemmefra 14 år gammel for å gå på skole, gikk på realskole på Brandbu og på gymnas på Bø i Telemark. Begynte så på sekretærlinjen på Oslo Handelsgym, og der fikk jeg sjokk. Det var studentfagkurs for gutta, og sekretærlinjen for jentene – med en skrekkelig lærebok som het Kontordagen. Der sto det at en sekretærs oppgaver blant annet var å sette friske blomster på sjefens bord og å ha på seg hvit, nystrøken bluse hver dag!

Jeg ble ganske rasende, og bedre ble det ikke da jeg begynte som sekretær i Norges Rederiforbund. Den gang var det bare mannlige sjefer, kvinnene var kontordamer. Jeg holdt ut ett år, og begynte så å studere. Jeg møtte tilfeldig ei jente fra min klasse på handelsgym. Jeg fortalte henne at jeg var begynt å studere, hun kunne ikke begripe hvorfor. «Har du ikke tenkt på at snart er du gift og vel forsørget», sa hun. Det kommer jeg aldri over.

“

Snart er du gift og vel forsørget.

Jeg underviste mens jeg studerte, og jeg jobbet som sekretær i alle ferier. I de forskjellige sekretærjobbene kom jeg til steder hvor jeg så de store forskjellene på hvordan menn og kvinner ble verdsatt. Jeg ble meget fort klar over hva jeg IKKE vill gjøre her i livet! Jeg tok fransk hovedfag, skrev hovedoppgave om surrealistene og brukte blant annet Simone de Beauvoir som min bibel. Hun er kanskje mest kjent for å ha sagt at man ikke er født kvinne, men at man blir det.

Det urettferdige fikk et navn

Da nyfeminismen kom, følte jeg at alt det jeg hadde syntes var meget urettferdig, fikk et navn. Jeg var i gruppe blant annet med [Frøydís Guldahl](#), Birgit Bjerck og Liv Finstad. Husker ikke akkurat når, det var kanskje rundt 1971. Jeg var ikke aktiv særlig lenge. Jeg valgte nyfeministene fordi jeg ikke var militant. Jeg oppfattet at det var så mye aggressivitet mot menn i enkelte miljøer, og det hadde jeg ikke. Ville gjerne spille på lag med de mannfolka som det var skikk på, og det var jo en del.

“

Jeg synes det er flott å være kvinne.

Jeg var også helt imot at man skulle kle seg i sekk og aske, at det ikke var noen vits i å brenne bh-er for eksempel. Jeg synes det er flott å være kvinne, og at det skal være like bra som å være mann, minst! Likte godt Lill Lindfors, hun var selvstendig og målbar kvinnelighet på en utmerket måte.

Hvem snakket om hva i radioen?

Jeg var ikke med i mer organisert feministisk virksomhet. Jeg jobbet i NRK i nesten 40 år som sendeleider i P2. Tidlig i 80-åra undersøkte jeg sammen med en gruppe andre feminister ansatt i NRK, hvor mange kvinner og hvor mange menn som snakket i radioen og hva de snakket mest om. Vi fulgte opp en [undersøkelse fra tidlig på 70-tallet](#). Vi jobbet i det skjulte over en periode. Vi hadde vakter hvor vi registrerte hvem som uttalte seg om hva, og så systematiserte vi det. Sjefen i Dagsnytt ble innmari sinna, husker jeg.

Selvfølgelig var det menn som snakket mest og som uttalte seg om «de viktige» tingene som politikk, samfunnsengasjement og arbeidsliv, mens kvinnes temaer var såkalt mer hjemlige temaer, klær og sminke og sånn. Dette er helt annerledes nå.

Kari Søm Linjordet 78 år gammel. Foto: Privat.

Forventninger til kvinner i media på denne tiden kan også illustreres med historien vi hørte om en kvinnelig journalist som var i studio i Stortinget da en mannlig journalist kom inn og sa: «Er det ingen her?»

Bedre, men langt frem

Ting er jo blitt bedre, men det er meget langt frem, også her i landet. Jeg blir ganske sjokkert over hva en del såkalte influensere driver på med.

Og vettskremt over alt kvinnehat som finnes rundt om i verden.

NYFEMINISTER FORTELLER

Av Kari Søm Linjordet, 2023

Last ned ⬇ | Del

Meldinger ved utskriftstidspunkt 23. oktober 2026, kl. 00.08 CEST

Det ble ikke vist noen globale meldinger eller andre viktige meldinger da dette dokumentet ble skrevet ut.